Abram door de Heere geroepen

Psalm 33:6
Psalm 24:3
Psalm 74:17, 18, 19
Psalm 19:4
Psalm 47:4

Schriftlezing: Genesis 11:10, 27-32; Genesis 12:1-3
Tekst: Genesis 12:1

De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

Wie van ons kent Abram niet? Hij is wel één van de meest bekende kinderen van God die we in de Bijbel tegenkomen. Deze Abram wordt in de Bijbel op twee manieren heel bijzonder getypeerd. Je zou kunnen zeggen, het heeft de Heilige Geest goed gedacht om deze Abram twee bijzondere titels te geven. En de eerste titel die we in de schriften tegenkomen van Abram is 'de vader aller gelovigen'. En de tweede titel die we tegenkomen van Abram is 'de vriend Gods'. Wat wordt er eigenlijk met deze twee uitdrukkingen bedoeld? Nou, vanwege het geloofsleven dat bij Abram door genade openbaar mocht komen wordt hij de vader van alle gelovigen genoemd.

En dan kom ik vanmorgen maar gelijk met een vraag zo aan het begin van de serie over Abram. Is hij je vader? Zeg, gemeente, is Abram je vader? Mag je door genade behoren tot het geestelijke zaad van Abram? Luister eens wat het Woord van God daar zelf over zegt in Galaten 3 vers 7. Daar zegt Paulus: *Zo verstaat gij dan dat degenen die uit het geloof zijn, Abrams kinderen zijn*. Wat wil dat zeggen? Nou, verderop in Galaten 3 maakt Paulus dat wel duidelijk. En hij zegt verder: *En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrams zaad en naar de beloftenissen erfgenamen*. Zou je zo een kind van Abram willen zijn?

En dan die tweede uitdrukking, die tweede titel, jongens en meisjes, die Abram mag dragen. Hij was de vriend van God. Waarom wordt Abram zo genoemd in de Bijbel? Dat heeft alles te maken met zijn tere omgang met de Heere. En dan staat het niet letterlijk van Abram in de Bijbel, maar ook vanaf het moment dat hij tot bekering kwam zou je van Abram net als van Noach en Henoch kunnen zeggen, dat hij wandelde met God. En steeds weer heeft hij het ervaren wat de dichter van Psalm 103 zegt. Hij, die grote God, Hij is het die ons zijn vriendschap biedt. Wat zalig zeg, als je door genade een vriend van God, ja, een vriend van de Heere Jezus geworden bent. Dat bedoel ik echt een eerbiedig, en niet goedkoop. Trouwens, de grond daarvoor vind ik in de Schrift zelf. Want luister eens wat Jezus tegen zijn discipelen heeft gezegd. *Ik heet u niet meer dienstknechten, want een dienstknecht weet niet wat zijn heer doet. Maar ik heb u vrienden genoemd. Want al wat ik van mijn vader gehoord heb, dat heb Ik u bekendgemaakt.* Laat ik het nou eens zo zeggen. Als je wil weten hoe God over je denkt, en ik spreek in het bijzonder even Gods kinderen aan - laat ik het nog anders zeggen, kind van God in ons midden - als je wil weten hoe de Vader over je denkt... moet je dicht bij de Heere Jezus zijn. Want die heeft het van de Vader gehoord. En Die gaat met zijn volk om als met zijn vrienden. En zo was het ook met Abram. O, dat we dan zo de komende tijd eens biddend zouden luisteren, naar dat geloofsleven wat de Heilige Geest werkte in het hart van Abram, de vader aller gelovigen, de vriend van God. Opdat ook door deze prediking het meer en meer in de gemeente openbaar mag komen wat David zong in Psalm 119: Ik ben een vriend, ik ben een metgezel van allen die Uw naam ootmoedig vrezen. En dat wordt werkelijkheid als de Heer

komt en hij gaat je roepen uit de duisternis van je zondaarsbestaan en gaat overbrengen in dat heerlijke rijk van Gods licht, van Gods wonderbaarlijk licht. En we zullen vanmorgen gaan horen dat dat noodzakelijk was, wilde Abram ooit een vader van alle gelovigen en ooit een vriend van God kunnen worden.

Geliefde gemeente, wij zijn samengekomen om te luisteren naar wat de Heere tot ons te zeggen heeft. Vanmorgen willen wij dus vanuit Gods heilige evangelie Abram volgen, zoals dat in Zijn Woord over hem geschreven staat. Abram, de vader van alle gelovigen, de vriend Gods, die leefde in zonde en ongerechtigheden in Ur der Chaldeeën, maar die door de Heere werd liefgehad en geroepen. Wat een wonder dat de Heere ook deze morgen komt om Zijn stem te laten horen. Laten wij biddend luisteren naar het geloofsleven dat de Heilige Geest in het hart van Abram werkte, opdat dit onderwijs ook voor ons persoonlijk gezegend mag worden.

We schrijven als thema boven de prediking: *Abram door de Heere geroepen*. En we letten op drie gedachten:
In de eerste plaats: zijn bevoorrecht voorgeslacht.
In de tweede plaats: zijn heidense leefwereld.
En in de derde plaats: zijn genadige roeping.

1. Zijn bevoorrecht voorgeslacht

Vroeger, als kind, dacht ik altijd dat de geschiedenis van Abram begon in Genesis 12. Maar inmiddels ben ik erachter dat dit niet waar is. We komen ook in hoofdstuk 11 al de naam van Abram tegen, in het kader van zijn voorgeslacht. Dit voorgeslacht begint in de Schrift bij Sem, één van de kinderen van Noach. Het gaat hier dus om het voorgeslacht na de zondvloed. Daarom hebben wij ook vers 10 van Genesis 11 erbij gelezen: *Dit zijn de geboorten van Sem*.

Dat zijn van die zinnetjes waar je snel overheen leest, omdat je denkt: ik weet het wel, er komt weer een geslachtsregister. Het valt niet mee om al die namen uit te spreken. Maar alleen al dat ene woordje 'geboorten' is een diep woord. In het Hebreeuws staat het woord 'toledoth'. En weet u wat dat eigenlijk zegt? De Heere maakt geschiedenis. Achter dat woordje 'toledoth' hoor je als het ware de drang van God om voort te gaan in de geschiedenis, naar dat grote einddoel dat God steeds voor ogen heeft. Sta er maar eens een ogenblik bij stil. Zo kort na de zondvloed: *Dit zijn de geboorten*. De voortgang, het voortstuwen van Gods raad, van Gods welbehagen, zit in dat woordje 'geboorten'.

Dit zijn de geboorten van Sem. En wat lezen we dan van Sem? Noach, de vader van Sem, heeft door de Geest geleid een heel rijke profetie over Sem en zijn nageslacht mogen uitspreken. Hij heeft namelijk gezegd: *Gezegend zij de HEERE, de God van Sem*. We moeten even stilstaan om te laten zien uit wat voor geslacht Abram voortgekomen is. Wat zei Noach eigenlijk met deze woorden? *Gezegend zij de HEERE, de God van Sem?* Laten we even graven in deze woorden. Ik zet een streepje onder die naam 'Sem'. Wat betekent dat? Sem betekent letterlijk in het Hebreeuws 'naam'. Dus eigenlijk zei Noach: *Gezegend zij de HEERE, de God van Naam*. Welke naam? De naam HEERE, Jehovah, die trouwe Verbondsgod. Met die naam openbaart de Heere Zich als een belovende God, die trouw houdt en eeuwig leeft en nooit zal laten varen de werken van Zijn handen.

En waarom, gemeente, openbaart de Heere Zich zo? Waarom is Zijn naam zo? Waarom laat Hij niet varen wat Zijn hand begon? Omdat Zijn beloften in Christus Jezus ja en amen zijn. Zo komen we bij de diepte van de naam Sem. In die naam Sem, gemeente, ligt ten diepste de naam Jezus opgesloten. Die ene Naam, onder de hemel gegeven door de Heere Zelf, waardoor er redding is

voor uw en jouw schuldige ziel. In die naam Sem ligt de Zaligmaker opgesloten, want *Jezus zal Zijn volk zalig maken van hun zonden*.

En nu heeft God, vanwege eeuwige liefde, dat geslacht van Sem verkoren boven alle andere geslachten in deze wereld. Want deze Sem zal de stamvader zijn van de Heere Jezus Christus, Die mens zal worden. En uit dat geslacht is ook Abram voortgekomen. Het is de heilige linie uit Noach via Sem, via Abram, tot in de volheid van de tijd uit Jozef en Maria. Begrijpt u de diepte van het woordje 'geboorten'? De 'toledoth', de Heere drijft voort naar die grote dag? Daarom is het verwonderlijk dat we datzelfde woord ook weer tegenkomen in vers 27: *Dit zijn de geboorten van Tera*. *En Tera gewon Abram, Nahor en Haran*.

Tera, een verre nakomeling van Sem, kreeg drie zonen. Opvallend, de jongste wordt als eerste genoemd: Abram. Vanwege die 'geboorten', vanwege het heen gaan naar die volheid van de tijd. Het is nog wel geen adventstijd, maar je zou het bijna een adventswoord kunnen noemen. De volheid van de tijd gaat komen in en door Abram heen. Ja, Abram wordt als eerste genoemd. Dat laat ons de verkiezende liefde van God zien. Abram kan terugkijken op een zeer bevoorrecht voorgeslacht. Het heilige geslacht waaruit Christus wilde voortkomen, maar ook een heilig geslacht waarin de Heere rijk gewerkt heeft en vele kinderen van God ontstaan zijn.

Ja, dat is echt een voorrecht, gemeente. Als je mag weten dat de Heere in je voorgeslacht heeft gewerkt. O nee, dan weet u het wel. Dan is het geloof van je godvrezende oma en de tere levenswandel van je godvrezende vader geen grond voor je eigen behoud. Nee, genade is geen erfgoed, zoals een bekende uitdrukking zegt. Er moet een zo persoonlijk wonder in je leven gebeuren. Waarom? Dan kom ik weer bij die inktzwarte bladzijden uit ons leven. We zijn in zonden ontvangen en geboren. Dat is niet zo best. We liggen verloren. We gaan niet verloren, we liggen allang verloren. En heeft de Heere je daar nu aan ontdekt? Heb je wel eens naast David je knieën gebogen? En heb je met een wenend hart tegen de Heere gezegd: Heere, ik heb heel veel zonden gedaan in mijn leven. Grote zonden en kleine zonden. Maar het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf. *Ik ben in ongerechtigheid geboren*. *En mijn zonden maken mij het voorwerp van Uw toorn, reeds van het uur van mijn ontvangenis af*.

Maar juist voor mensen die daaraan ontdekt zijn en dieper ontdekt worden, wordt genade zo'n wonder. Want waar genade valt, daar valt ze zo eeuwig vrij. Dat laat niet weg dat door Gods goedheid de Heere zo dikwijls wel werkt in de lijn der geslachten. En daarom is het zo'n voorrecht als je terug mag blikken op je voorgeslacht en je mag wat weten van je voorgeslacht. Ja, je mag ook weten dat de Heere Zich niet onbetuigd gelaten heeft in je voorgeslacht. En dat die Heere, de God van het verleden, ook de God van het heden wil zijn, die trouw houdt van geslacht tot geslacht.

En wist u wel dat dat ook een zaak van het gebed mag zijn? Dat je daarmee, met Gods daden uit je voorgeslacht, ook tot de Heere mag gaan, omdat er bij de Heere een gedenkboek is. Zul je dat nooit vergeten? En daarom mag je je knieën buigen en dan mag je zeggen: O Heere, nou heb ik een godvrezende oma. En ik mag weten dat mijn vader bekeerd is. Ik heb ook van mijn ouders en mijn grootouders gehoord dat U in het voorgeslacht zo rijk gewerkt heeft en dat er velen tot bekering mochten komen. Maar ik heb het niet, Heere. Ik ben onbekeerd, maar zou U mij ook willen bekeren? Datgene wat U in mijn voorgeslacht gedaan hebt, dat kan ik niet missen, Heere. O, het zou verdiend zijn als U mij zou overslaan. Wel mijn vader, wel mijn grootvader en mijn kind misschien. Maar als U mij zou overslaan, Heere, dan bent U recht in al Uw weg en werk. Maar doe dat alsjeblieft toch niet, o Heere. Zou U ook mij genadig willen zijn? Bekeer mij toch, bekeer mij toch, zo zal ik bekeerd zijn. Want wat mijn voorgeslacht nodig had, kan ik niet missen, o God.

Zo mag u ook tot de Heere gaan. U mag eigenlijk met twee dingen tot de Heere gaan. Allereerst met Zijn Woord, om je vinger te leggen bij het Woord: Heere, hier staat het toch. Maar je mag de Heere ook aangrijpen op Zijn wonderlijke daden die Hij in het verleden gedaan heeft in je voorgeslacht. Dat mag je aangrijpen om de Heere voor te houden. En pleit dan maar op Zijn eer, op Zijn naam, op Zijn werk, op Zijn verbond. Want al wat Hij werkt, zal juichen tot Zijn eer. Ja, en zo had Abram ook mogen bidden, terugziende op het werk wat de Heere in zijn voorgeslacht gedaan heeft. Maar ach, dat deed Abram niet. Waarom niet? Dan moeten we eens gaan opletten in welke tijd hij geboren werd, in welke omstandigheden hij geboren werd, en uit wat voor gezin hij voortgekomen is.

2. Zijn heidense leefwereld

Wat was er nog te vinden in zijn familiekring van die rijke woorden die Noach over Sem heeft mogen uitspreken? Ik kom wat anders tegen in de Heilige Schrift. Bijna aan het einde van het boek Jozua, als Jozua afscheid gaat nemen van het volk, wijst hij op het begin van het volk Israël. En wat zegt hij dan in Jozua 24, vers 2? *Dat Tera, de vader van Abram, andere goden gediend heeft*. Tussen die aangrijpende zondvloed en de roeping van Abram ligt een zeer zwarte geschiedenis: het ontstaan van het heidendom, waar de Heere niet meer werd gediend zoals het zou moeten. En in zulke omstandigheden werd Abram geboren. Hij werd geboren in een gezinnetje waar de afgoden werden gediend.

Maar was er dan helemaal niets meer over van die God van Noach, die God van Sem, die God van zijn voorgeslacht? Jawel, toch wel. Nee, niet meer zoals in de dagen van Sem, maar er waren nog wel wat sporen overgebleven, juist in dat geslacht. Enige kennis van die ware God, die God van Sem. Maar die kennis van die ware God was helemaal vergiftigd, helemaal bezoedeld met allerlei heidense gewoonten en rituelen. Er staat vanuit die tijd in de Bijbel nog maar één familie beschreven waar de sporen van de ware godsdienst aanwezig waren. Dat waren de nakomelingen van de achterkleinzoon van Sem, en die heette Heber. En jongens en meisjes, die naam Heber, daar komt nou het woordje 'Hebreeën' vandaan. De nakomelingen van Heber heten de Hebreeën. En ja, daar hoorde Abram ook bij. Want in Genesis 14 vers 13 wordt hij *Abram de Hebreeër* genoemd.

Nu, binnen deze familie van de Hebreeën was nog wel die naam van die ware God bekend. We kunnen het al opmaken uit de roeping van Abram. Als hij geroepen wordt, is het voor hem geen vraag wie de persoon is die hem roept. Blijkbaar weet hij uit dat verre verleden nog van die naam van die God van Sem. Hij vraagt niet, zoals Saulus van Tarsen: *Heere, wie zijt Gij?* Hij begrijpt gelijk dat het die God van Sem is. En trouwens, als Abram later een vrouw gaat zoeken voor zijn zoon Izak, dan moet zijn knecht Eliëzer terug naar waar hij vandaan komt, naar zijn land, zijn maagschap. En u weet wel wie daar woont: Laban met die twee dochters, Lea en Rachel. En als dan de knecht van Abram bij Laban aankomt, wat zegt Laban dan notabene? *Komt in, gij gezegende des HEEREN*. Ziet u wel, daar, al was het duister, was die naam van die God van Sem toch nog wel bekend. Maar het was heel klein geworden, heel smal. En de heidense afgoderij overschaduwde alles.

We zien dat trouwens ook nog in het gezin van Laban terug. Was het niet Rachel, zijn dochter, die allerlei terafim in haar tent had? Daar heb je het zelfs nog, de invloeden van die heidense wereld. Nee, er was niet veel meer over, bijna niets meer dan alleen het bekend zijn van de naam van Sem, toen, eeuwen later, Abram werd geboren. Ja, zo kan het gaan. Dat er zoveel afgoderij en eigenwillige godsdienst komt en samengaat met de ware godsdienst, dat langzamerhand de ware godsdienst gaat verdwijnen.

Gemeente, wees eens eerlijk. Wat blijft er over van een mensenkind, van een gemeente, van een omgeving, van een familie, als het geestelijke leven gaat ontbreken? Als dat echte geloofsleven er niet meer is, dan hou je alleen maar vormendienst over. Een beetje buitenkant, een beetje godsdienst. Maar van binnen is het leeg. En wat leeg is, is op den duur zinloos. En toch blijft een mens in zichzelf een godsdienstig mens en probeert hij altijd wat op te zoeken om die leegte te vervullen. Want ja, die godsdienstige, religieuze gevoelens en behoeften moeten ergens wel bevredigd worden. En wat zien we om ons heen? Dat de een het zoekt in een hele oppervlakkige, goedkope godsdienst, en weer een ander duikt in de wereldse godsdienst, en weer een ander krijgt interesse in de valse godsdienst, om steeds verder los te komen van de ware godsdienst, zodat die uiteindelijk gaat verdwijnen.

Kijk, in zo'n soort toestand werd nu Abram geboren en groeide hij op. Een heidense leefwereld, waar nog enige sporen van de ware godsdienst overgebleven waren. Laten we daar wat dieper op ingaan. We gaan even terug naar de zondvloed. Toen die voorbij was, is er uit dat gezin van Noach een nieuwe mensheid ontstaan. En uit die drie zonen van Noach zijn de wereldvolkeren voortgekomen. En die volkeren gingen de aarde bewonen. Aan het einde van Genesis 10 kunnen we lezen dat de volkeren zich verdeelden, overal kwamen mensen te wonen. Het was nog de tijd, jongens en meisjes, dat al die mensen dezelfde taal spraken. Dus als bijvoorbeeld iemand uit het geslacht van Cham iemand uit het geslacht van Jafeth of Sem ontmoette, konden ze zo met elkaar communiceren, want er was nog maar één taal.

Nee, we weten dat dat zo niet gebleven is. Er is een spraakverwarring gekomen met de torenbouw van Babel. En die torenbouw laat al precies zien hoe het met de mens gegaan is na die aangrijpende zondvloed. De mens wilde niet meer leven naar Gods wil. De mensheid wilde de afhankelijkheid van God niet. En die torenbouw, die grote toren, waarbij het opperste in de hemel moest reiken, werd het centrum van de samenleving. Iedereen moest daarop gericht zijn. En vanuit die toren werd alles wel geregeld, zo dacht men. Ja, die toren zou ergens ook wel weer een band met elkaar moeten geven, maar absoluut moest er geen band met God meer zijn. Toen met die torenbouw van Babel kwam eigenlijk al openbaar wat David later heeft verwoord in Psalm 2: *De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen den HEERE en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen*.

Maar toen greep God in. En Hij verwarde de taal. En toen konden ze opeens niet meer met elkaar praten. En ze hadden echt niet heel snel een cursus in taal kunnen doen of zo. Ze begrepen elkaar echt niet meer. En op deze wijze verstrooide de Heere de mensen naar alle kanten. Maar zo is er ook een familie, verre nazaten van Sem, terechtgekomen in Ur der Chaldeeën, waar Abram geboren werd.

Waar lag dat, Ur der Chaldeeën? Ja, er zijn verschillende meningen over, maar ik blijf maar weer dicht bij de Schrift. En dan kunnen we er wel achter komen waar dat gebied gelegen heeft, eigenlijk op een aangrijpende plek. Ur der Chaldeeën wordt verbonden met twee andere namen: Paddan-Aram en Mesopotamië. En waar lag dit gebied? Buiten het land Kanaän, in het noordoosten van Kanaän. Weet u waar het vlak naast lag? De Hof van Eden. Nee, het was de Hof van Eden niet, maar het lag er vlak naast. Een gebied waarvan de Schrift zoveel moois zegt. De Hof van Eden, die de Heere God aan de mens gegeven heeft, waar de mensen wandelden met God en waar Gods stem ruiste: *En zie, het is zeer goed*. En in de nabijheid van die hof lag Ur der Chaldeeën, buiten het Paradijs. En dat kwam geestelijk openbaar ook, toen het voorgeslacht van Abram zich daar vestigde. Een voorgeslacht dat steeds meer en meer openbaar kwam als de mens die diep gevallen is in de zonde.

Wie in Ur der Chaldeeën geboren werd en opgroeide, leefde echt in een puur heidense, zondige leefwereld. Inderdaad, met op de achtergrond nog wat van die kleine spoortjes, waar bijna niemand wat mee deed, over die God van Sem. Ja, wat was dat eigenlijk voor een leefwereld? Daar werden heidense goden gediend. Tera, zo zegt de ongewijde geschiedenis, de vader van Abram, had een eigen tempel in Ur der Chaldeeën. Daar was hij priester. Dan kun je je wel voorstellen in wat voor context Abram opgroeide. Wat waren dan de goden die zij dienden? Dat waren de natuurgoden. En dan zie je dat de God van Sem ergens nog wel leefde onder die mensen, maar zo verduisterd, zo verbasterd. Nee, ze geloofden niet meer dat die God in de hemel woonde. Maar die God, die God van vroeger, die leeft in de natuur. Die bevindt zich in de zon, in de maan, in de sterren. En als de regen neerdaalde, was de God in die regen, in de donder als het onweerde. Ja, men dacht dat je in de dingen van de natuur kon aflezen wat de wil van God was. Vandaar dat we later ook uitdrukkingen tegenkomen als 'op vogelgeschrei acht geven', luisteren naar vogelgeluiden. Want ja, God is in die vogel. Dus als die vogel een bepaald geluid geeft, betekent dat of iets positiefs of iets negatiefs.

En de sterren waren heel belangrijk. Daar moest je altijd naar kijken. Later komt de Heere erop terug, hè, wat moet dat voor Abram geweest zijn dat Hij juist de sterren gaat gebruiken als een bewijs dat Hij Zijn belofte gaat vervullen? Ze dachten ook dat je aan de hand van een lever die je uit een dier kon halen, de toekomst kon voorspellen. Ja, dat was de leefcultuur. Dat was de cultuur waar Abram werd geboren. Er werden allerlei beeldjes gemaakt van goden. Er werden zelfs mensenoffers gebracht. Ook in Ur der Chaldeeën. Kunt u zich voorstellen wat dat straks voor Abram betekent als de Heere zegt: *Neem Izak, uw zoon, uw enige*? Dat alles wordt in de Bijbel omschreven met de vreemde goden die daar werden gediend, op een religieuze wijze.

Weet u wat ze ook dachten? Dat God in een mens leefde. En daarom werd heel veel aandacht besteed aan het menselijke leven, aan de geest van een mens, aan de ziel van de mens, en aan het lichaam van de mens. Dat moest zo gezond mogelijk zijn. Want ja, dan konden die goden ook in ons leven. En daarom maakten de ouders deze wensen voor hun kinderen openbaar in de naamgevingen, zo heb ik allemaal gelezen. En vader Tera deed dat ook. Toen hij drie zonen kreeg, gaf hij namen die helemaal pasten bij de leefcultuur van toen. En dan kom je erachter, het zou 2025 kunnen zijn.

Abram, wat betekent dat? Verheven vader. Het was een van de titels van de goden die Tera diende in zijn tempel. En waarom wilde hij dat zijn jongste zoon Abram zou heten? Hij wilde zo graag dat de ziel van Abram een woonplaats zou worden van de goden. Hij had toen niet in de gaten dat de ziel van Abram straks de woonplaats van een drie-enige God zou worden. Nee, dat had Tera niet in de gaten. Hij zat helemaal vast in de afgoderij. O, de ziel van Abram, dat moet een woonplaats worden voor de goden. En daarom moest Abram er alles aan doen om zijn ziel zuiver te houden.

En dan die tweede zoon, Nahor. Dat betekent 'snuiven', in de betekenis van krachtig ademen. En die naam stond symbool voor de vitaliteit en de veerkracht van de geest van een mens. Ja, die moest ook gezond zijn, die geest van de mens. En vader Tera wenste dat zijn zoon er alles aan zou doen dat die geest vitaal en helder en gezond zou blijven. Want dat zou de goden aangenaam zijn.

En dan zijn oudste zoon, Haran. Dat betekent 'de sterke', 'de hoge berg'. En wat wilde Tera met de naam duidelijk maken bij zijn oudste zoon? Nou, Haran, dat moest echt een sterke, vitale man worden, een man van kracht, als een hoge berg te midden van de andere mensen. Haran, die oudste, dat moest een man zijn met een gezond en gespierd lichaam. En daarom zou Tera zijn zoon alle ruimte geven om zoveel mogelijk te sporten en aan lichaamsverzorging te doen. Maar ach, wat is juist bij Haran niet gebleken? Hij werd als eerste weggenomen door de dood, nog

eerder dan zijn vader. Haran, die er wellicht alles aan gedaan heeft om een gezond lichaam te hebben, stierf toen hij nog niet eens oud geworden was. Het is alsof ik Psalm 39 hoor: *De sterkste is enkel ijdelheid*.

Nou, dat was de leefwereld waar Abram geboren werd. Is het in onze dagen anders, gemeente? Hoeveel mensen zijn er in Nederland niet afgeweken van de ware godsdienst? Hoeveel religiositeit is er in ons land? En daarbij draait ook alles niet om de gezondheid van de mens bij een groot deel van ons volk? Wat worden er dagelijks niet allerlei middelen en methoden aangeboden via de moderne media, de bladen, de billboards en de folders voor een gezond lichaam, een gezonde geest, een gezonde ziel? Wat een aandacht voor gezondheid, sport en sterk zijn, gespierd zijn, mooi zijn, knap zijn. Wat een middelen zijn er niet om je lichaam te verzorgen? Wat een centra zijn er niet voor allerlei behandelingen voor je lichaam? En dan ook al die religieus getinte cursussen die aangeboden worden: yoga, mediation.

Maar ach, waar blijft de aandacht voor die onsterfelijke ziel hier van binnen, die eens voor de God der goden moet verschijnen? Gemeente, we gaan er toch niet in mee? O jawel, het is onze roeping om voor ons lichaam, onze geest en onze ziel te zorgen. We moeten er inderdaad alles aan doen om gezond te mogen blijven. Maar als alle aandacht daarnaar uitgaat en we zijn allemaal maar bezig met ons lichaam, met sporten en van alles en nog wat, en we vergeten onze onsterfelijke ziel, weet je wat je dan doet? Afgoderij. En dan ben je net zo slecht als dat geslacht daar in Ur der Chaldeeën, met al je uitwendige godsdienst.

Want echt, gemeente, waar ben je nou het meest mee bezig zo in de gang van de week? Waar ben je nou zo druk mee? Hoeveel tijd heb je in de afgelopen week, het was herfstvakantie, hoeveel tijd heb je nou besteed aan je onsterfelijke ziel? Want het blijft waar: je ziel verloren is alles verloren. Maar je ziel behouden is voor eeuwig behouden. O, wat zijn die dagen van Abram zeer te vergelijken met de dagen van ons.

Maar hoor, God gaat door. 'Toledoth', de geboorten van Tera. Abram werd geboren. En Abram werd niet alleen geboren, maar op Gods tijd werd Abram wedergeboren. Er kwam een dag, door God bepaald, van eeuwigheid vastgelegd, dat Hij verscheen aan die verloren zondaar Abram. Er was een dag dat de stem des HEEREN met kracht klonk: *Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal*.

3. Zijn genadige roeping

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: zijn genadige roeping. Dit is een wonder, gemeente. Zul je grote gedachten van de Heere hebben? Misschien zit je wel in over jezelf, over je man, je vrouw. Misschien zit je wel in over je kinderen die een andere weg gaan. Kijk eens wat daar in Ur der Chaldeeën gebeurde. Niemand had het verwacht. Daar ging de Heere een zondaar roepen. Dat was een roeping tot bekering. Waarom deed de Heere dat? Nu, dat ligt verklaard in de naam die in onze tekst wordt gebruikt: HEERE. Dat is die naam van die trouwe Verbondsgod. Dat is de naam waarmee God Zich geopenbaard heeft: *Ik zal zijn, Die Ik zijn zal*. O, die naam openbaart de drie-enige God, die van eeuwigheid gewild heeft dat zondaren zalig zullen worden. Die naam openbaart dat eeuwige verbond waarin de drie-enige God besloten heeft om Zijn kerk te gaan verlossen.

O, die naam HEERE is zo nauw verbonden met dat boek des levens, waarin al die namen van die ontelbare schare geschreven staan. Jawel, zondaren die verloren raakten, maar die door de Heere werden geroepen tot zaligheid. En te midden van dat enorme dikke boek van God staat de naam Abram. Die afgodendienaar, die goddeloze zondaar. Zijn naam stond al in het boek, geschreven met de inkt van Jezus' bloed. En wat staat erachter zijn naam? *Abram, zie, Ik heb u liefgehad met*

een eeuwige liefde. En daarom ben Ik naar je toegekomen in Ur der Chaldeeën. En heb Ik je getrokken met koorden van goedertierenheid.

Lieve gemeente, luister eens. Wie weet het al dat zijn naam daar ook staat? Wie heeft het ondervonden: Hij heeft mij getrokken, Hij heeft mij geroepen. Waarom? *Ik heb u liefgehad*. Onuitsprekelijk wonder. Zo is God. Abram is erachter gekomen in zijn leven. En het werd een steeds groter wonder. En hoe meer hij mocht leren op de school van vrije genade, hoe groter wonder het voor Abram werd, wat de Heere Jezus later gezegd heeft tegen Zijn discipelen: *Verblijdt u veelmeer, dat uw namen geschreven staan in de hemelen*.

Wat een wonder, zeg, als de Heere persoonlijk een zondaar gaat roepen, gaat trekken, gaat bekeren. Als de uitwendige roeping een inwendige roeping wordt. Of zoals ik het ergens gelezen heb: dat God Zich beweegt om naar je toe te komen, om je te redden, om je zalig te maken. Is dat geen wonder? Dat God Zich wil bewegen, in beweging komt om een zondaar te behouden. Dat Hij Zijn belofte waarmaakt: *Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en Ik zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben*.

Zo is het niet desgenen die wil. We willen helemaal niet. Maar God wil. Dat is het wonder. Zo is dan niet desgenen die wil, nog desgenen die loopt, die er van alles voor doet. Ook dat telt niet mee. *Maar des ontfermende God*. Heb je je daar ook wel eens over mogen verwonderen? En is het ook je hartelijke begeerte geworden om daar elke keer weer van te mogen horen? Mag het bij tijden wel eens in je hart leven als de zondag weer in het zicht komt: *Och, mocht ik in die heilige gebouwen, de vrije gunst, die eeuwig U bewoog, Zijn lieflijkheid en schone dienst aanschouwen; hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog*.

O, die ontfermende liefde van God in Christus, die vrije gunst die ontsproten is in Zijn welbehagen. Dat is Zijn verkiezende liefde. En wie daarin mag delen, die wordt geroepen. En *die Hij tevoren verordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen*, zegt Paulus. Nou, dat heeft Abram ervaren. Nee, in Abram was echt niks te vinden waarom God hem zou kunnen roepen. Eerder zou de Heere deze man voorbij moeten gaan, die daar zo leeft in Ur der Chaldeeën. Maar de Heere had hem lief. En wilde hem niet laten liggen in zijn verlorenheid. En daarom zocht Hij hem op.

En reken maar, gemeente, dat Abram daar iets van beleefd heeft toen God hem opzocht. Want ja, de Heere is wel naar Abram toegekomen. Het staat aan het begin van onze tekst: *De HEERE had nu tot Abram gezegd*. Dus Abram heeft de Heere horen spreken. Hoe is dat gegaan? Wat is de bekeringsgeschiedenis van Abram? Nou, we vinden er eigenlijk niet zo heel veel van in onze tekst. Maar we moeten altijd weer Schrift met Schrift vergelijken. En dan komen we er wel achter hoe dat gegaan is. En dan wijs ik u even op Handelingen 7, vers 2 en 3, waar Stefanus voor de Joodse raad iets zegt over de bekering van Abram. Wat zegt hij dan? *En Stefanus zeide: Gij mannen broeders, hoort toe. De God der heerlijkheid verscheen aan onzen vader Abram, nog zijnde in Mesopotamië, eer hij woonde in Haran, en zeide tot hem: Ga uit*.

Dus de Heere verscheen aan Abram als de God der heerlijkheid. En dat woordje 'verscheen' betekent dat Abram ook iets gezien heeft. Dus hij heeft wat gehoord en hij heeft wat gezien. Wat zag hij? De God der heerlijkheid. Wat was dat? Was dat een wolk die later de Shechina zou zijn boven de ark? Was het een hemels licht dat Abram omscheen? Nee, dat weten we niet precies. Maar wel is duidelijk dat Abram een verschijning van Gods heerlijkheid gezien heeft. Daar ging iets majestueus van uit. Daar ging iets heerlijks van uit. En wat zou dat nou met Abram gedaan hebben toen God Zich zo aan hem openbaarde?

Nee, ik geef het u weer toe, het staat niet in onze tekst. Ik hou niet van inlegkunde, maar ik luister wel naar de Schrift. U gelooft toch niet dat Abram daar als een stok bleef staan? Ach nee. Weet u wat er met Abram gebeurde? Precies hetzelfde als met die herders in de velden van Efratha, toen de heerlijkheid des HEEREN hen omscheen: *Toen vreesden zij met grote vreze.* Gemeente, de God der heerlijkheid moet eens aan je verschijnen. En Hij laat je heel je zondige leven zien. Hij zal voor het eerst aan je verschijnen, te midden van je zondige bestaan. Dan kun je toch voor die grote God niet bestaan?

Ik geloof echt dat Abram op zijn knieën gevallen is, zoals dat later in zijn levensgeschiedenis wel meer voorkomt. Daar heeft hij diep mogen buigen voor die God der heerlijkheid. Hij zag in één ogenblik heel zijn verzondigd leven. Een zwarte, goddeloze zondaar kan niet in contact zijn met de God der heerlijkheid. Dat betekent: verloren. Wie zal God zien in Zijn heerlijkheid en leven? Weet u wat ik hier zie? Een zuiver kenmerk van het echte geestelijke leven in het begin. Je krijgt Godskennis en zelfkennis. En het gaat samen op. Want je kunt nooit je ellende verstaan als je niet weet wie God is, tegen Wie je gezondigd hebt.

En zo kwam de Heere als de God der heerlijkheid tot Abram. Nee, niet om hem te verderven, totaal niet, maar om hem levend te maken. En toen Hij als de God der heerlijkheid kwam, sprak Hij ook als de God der heerlijkheid. Het woord wat Hij sprak, drong door tot diep in de ziel van Abram. Het was een roeping, een krachtdadige roeping tot bekering: *Ga uit*. Ja, en toen kwam er een breuk met zijn vorige leven. En toen trok hij heen naar dat onbekende land. De volgende keer hoop ik daar dieper op in te gaan.

Maar de vraag nu, aan het einde van dit onderwijs vanmorgen, is dit: Is de Heere ook zo gekomen met dat krachtige woord in het besef: Het is God die spreekt, de God der heerlijkheid? Zijn stem hoor ik, en Hij spreekt met kracht: *Ga uit. Bekeert u. Keert u af van de zonde. Keer weder tot Mij.* O zondaar in ons midden, die nog steeds onbekeerd is, waar zit je in vast? Wat is je leefwereld? Ligt je hart ook meer in de wereld dan bij de Heere en Zijn dienst? Zit je misschien vast in een verslaving waar je niet uit kunt komen? Zit je misschien vast in een ijver voor de Heere en Zijn dienst zonder liefde, wettisch, om zo te denken dat je wat voor de Heere kunt zijn? Zit je vast in een uitwendige godsdienst, in een vast stramien: zo moet het en zo alleen kan het? Leef je een dubbelleven, zondags in de kerk en misschien vanavond of morgenavond achter je beeldscherm met de meest schunnige beelden?

Waar zit je in verstrikt? In welke duisternis zit je, onbekeerde zondaar? Hoor de stem van de God der heerlijkheid: *Ga uit. Ga uit. En bekeert u. En wendt u naar Mij toe, en wordt behouden. Want Ik ben God, en niemand meer.* Kijk, dat moet er nu gebeuren. Daar begint de Heere te werken, op een lieflijke wijze of op een krachtdadige wijze. Maar Hij gaat roepen. Hij gaat je trekken uit de duisternis tot het wonderbare en heerlijke licht. En dan zullen de vruchten van bekering en geloof ook zeker openbaar komen.

Kijk, dat zullen we ook gaan zien in het leven van Abram. Hij werd geroepen. Wat een wonder, hè. God is er nog steeds op uit om zondaren zalig te maken. En dat is genade, onverdiende genade, ook voor die zondaar in Ur der Chaldeeën. En die genade wil de Heere ook vandaag nog, gemeente, door Zijn Woord en Geest verheerlijken. Waarom? Omdat Hij de God der heerlijkheid is. En ook heden ten dage blijft het waar en is het waar: *Des HEEREN wet, des HEEREN woord, nochtans verspreidt volmaakter glans, dewijl zij het hart bekeert. Het is Gods getuigenis, dat eeuwig zeker is, en slechten wijsheid leert.*

Amen.